

Kekangan dalam Artikulasi Kepentingan oleh NGO Etnik di Malaysia: Kes Suqiu dan Implikasinya

Choong Sui Fei¹, Thock Ker Pong²
Universiti Malaya

Abstrak

NGO yang berasaskan etnik sering menghadapi dilema dalam artikulasi kepentingan di Malaysia. Kecenderungan ini boleh diperhatikan dalam kes Rayuan Pilihan Raya Persatuan-Persatuan Cina Malaysia (Suqiu, 诉求) yang dikemukakan oleh 11 buah NGO Cina utama sebelum Pilihan Raya Umum (PRU) ke-10 yang berlangsung pada tahun 1999. Kertas ini meninjau faktor utama yang menyebabkan tuntutan Suqiu tergendala, dengan itu rintangan dalam artikulasi kepentingan oleh NGO etnik dapat dikaji. Berita-berita dalam akhbar atau majalah sepanjang tempoh pengemukaan Suqiu dan artikel tentang Suqiu dirujuk demi mengkaji sebab Suqiu dibantah selepas PRU ke-10. Gerakan persatuan Cina dalam merealisasikan rayuan tersebut boleh dikatakan gagal kerana mengalami bantahan masyarakat Melayu dengan demonstrasi yang digerakkan oleh NGO Melayu mengakibatkan jawatankuasa Suqiu mengenyepikan tujuh perkara yang dikatakan mempertikaikan hak keistimewaan Bumiputera daripada tuntutan tersebut. Boleh diperhatikan bahawa jentera negara mengamalkan pendekatan korporatisme negara dalam mengurus hubungannya dengan masyarakat sivil. Dalam masyarakat majmuk yang

-
- 1 Choong Sui Fei, calon Ijazah Sarjana dari Jabatan Pengajian Tionghoa, Fakulti Sastera dan Sains Sosial, Universiti Malaya. Bidang kajian merupakan masyarakat Cina Malaysia.
 - 2 Thock Ker Pong (Dr.), Ketua Jabatan Pengajian Tionghoa, Fakulti Sastera dan Sains Sosial, Universiti Malaya. Bidang kajian merupakan masyarakat Cina Malaysia.

didominasi oleh etnik Melayu yang sebagai kaum majoriti, artikulasi kepentingan NGO etnik perlu mendapat sokongan masyarakat Melayu untuk mencapai kejayaan.

Kata Kunci: Malaysia, NGO, Etnik, *Suqiu*, Masyarakat Sivil

Pengenalan

Pada September 1999, masyarakat Malaysia terkejut dengan tindakan Dr. Mahathir memecat Anwar Ibrahim daripada jawatan Timbalan Perdana Menteri dan Menteri Kewangan, tambahan lagi dengan menyingkirkan Anwar daripada parti *United Malay National Organization* (UMNO). Pelucutan ini menyebabkan Anwar Ibrahim berusaha untuk mendapat sokongan masyarakat dalam perjuangannya. Dalam usaha ini, Anwar telah menganjurkan satu siri ceramah dan perhimpunan, tetapi gerakan itu mengakibatkan Anwar ditahan di bawah Akta Keselamatan Dalam Negeri (*Internal Security Action, ISA*).

Pengalaman Anwar mendapat simpati sebahagian NGO di Malaysia seterusnya berganding tangan dengan penyokong Anwar Ibrahim dalam gerakan “Reformasi” yang dilancarkan oleh penyokong Anwar demi menegakkan keadilan dan hak asasi manusia. Pada masa itu, NGO bergiat aktif dalam agenda politik dan menunjukkan masyarakat sivil yang lebih mantap dalam negara. Terdapat pengkaji politik seperti Shamsul (2001) dan Abdul Rahman (2000) menganggap fenomena ini sebagai “politik baru”. NGO-NGO telah melibatkan diri dalam politik secara langsung dan tidak langsung, contoh ahli NGO yang melibatkan diri dengan langsung ialah Chua Tian Chang (juga disebut sebagai Tian Chua dalam bahasa Melayu dan Inggeris) yang menyertai Parti Keadilan Nasional (Keadilan).

Terdapat juga NGO yang mengemukakan tuntutan yang memaparkan harapan mereka terhadap kerajaan. Antaranya Tuntutan Orang-orang India Malaysia daripada komuniti India, Agenda Wanita untuk Perubahan oleh golongan wanita dan Memorandum Menbantah Pengkorporatan Hospital Awam. 11 buah NGO Cina juga mengumumkan satu dokumen tuntutan yang berjudul Rayuan Pilihan Raya Persatuan-Persatuan Cina Malaysia (Suqiu) pada 16 Ogos 1999 dan mendapat tanda tangan 2095 buah persatuan Cina.

Suqiu bermaksud “rayuan” dalam bahasa Melayu. Pada anggapan Jawatankuasa Suqiu, Suqiu merupakan dokumen tuntutan terhadap isu politik, ekonomi, sosial, kebudayaan, pendidikan dan sebagainya yang mencakupi kebajikan rakyat pelbagai kaum dan pelbagai lapisan masyarakat termasuk Orang Asli, pekerja ladang dan golongan wanita. Rayuan ini mencadangkan kerajaan untuk melaksanakan Tindakan Afirmatif (*Affirmative Action*) yang melindungi dan meningkatkan masyarakat

yang lemah tanpa mengira agama dan kaum. Pertubuhan-pertubuhan Cina yang merangkakan Suqiu juga minta perbezaan antara Bumiputera dan bukan Bumiputera serta akta-akta seperti ISA, Akta Penerbitan dan Mesin Cetak 1984, Akta Universiti dan Kolej Universiti dan Akta Hasutan dimansuhkan. Dalam usaha merealisasikan permintaan-permintaan dalam Suqiu, Jawatankuasa Suqiu membuat percubaan baru dalam gerakan “Huatuan” (Pertubuhan-pertubuhan Cina), dengan meminta parti-parti politik untuk menyatakan pendirian masing-masing terhadap Suqiu dan memasukkan Suqiu ke dalam manifesto pilihan raya masing-masing demi merealisasikan tuntutan ini.

Pada mulanya, Suqiu disambut baik oleh parti-parti politik Cina Barisan Nasional (BN) dan parti politik dalam Barisan Alternatif (BA). Walaupun begitu, Suqiu menghadapi bantahan sebahagian daripada masyarakat Melayu dengan demonstrasi yang digerakkan oleh Pemuda UMNO dan Gabungan Pelajar Melayu Semenanjung (GPMS). Bantahan-bantahan ini mengakibatkan Jawatankuasa Suqiu terpaksa menyetepikan tujuh tuntutan yang dianggap mempertikaikan hak keistimewaan Bumiputera dalam kandungannya pada Januari 2001. Selepas itu, gerakan Suqiu tidak aktif sehingga masa kini. Kontroversi yang melibatkan Suqiu menunjukkan rintangan yang dihadapi oleh Huatuan yang sebagai NGO etnik, iaitu tuntutan kesamarataan hak boleh dianggap menyentuh sentimen hak keistimewaan Bumiputera dan mudah menimbulkan ketegangan hubungan kaum. Isu Suqiu boleh menjadi rujukan kepada NGO etnik Malaysia yang lain untuk memerhatikan rintangan yang dihadapi oleh NGO etnik, sama ada NGO Melayu ataupun bukan Melayu dalam artikulasi kepentingan demi mengelakkan kontroversi yang sama seperti Suqiu.

Konteks Politik

Selepas Perang Dunia Kedua, kuasa-kuasa penjajah Barat mula memberi ruang kepada tanah jajahan untuk berlangkah ke arah kemerdekaan. Antaranya termasuk kerajaan British membuat persediaan kepada Malaya untuk berkerajaan sendiri melalui pengamalan sistem demokrasi. Dalam usaha ini, pilihan raya Majlis Perbandaran Kuala Lumpur tahun 1952 telah membuka ruang kepada kerjasama antara UMNO dengan *Malaysian Chinese Association* (MCA) yang masing-masing mewakili kepentingan orang Melayu dan orang Cina sehingga kedua-dua parti ini membentuk parti Perikatan

pada tahun 1953³.

Dengan kemenangan Perikatan dalam Pilihan Raya Umum 1955, Perikatan yang sebagai parti pemerintah bertanggungjawab mengadakan perundingan dalam isu perlembagaan demi membentuk kerajaan yang stabil dan menuntut kemerdekaan Malaya. Antara perkara penting yang dibincangkan ialah soal syarat kerakyatan untuk golongan bukan Melayu. Oleh yang demikian, wujudnya rundingan (*bargain*) antara UMNO yang melambangkan nasionalisme Melayu dan MCA yang mewakili kepentingan etnik Cina dalam isu kerakyatan yang akan termaktub dalam perlembagaan. Perkembangan ini menyaksikan rundingan antara kaum (*racial bargain*) di Malaysia yang sebagai negara majmuk adalah dijalankan melalui parti-parti politik yang mewakili etnik masing-masing. Malah keadaan ini diteruskan dengan parti-parti politik yang lantang dalam isu yang mendapat perhatian etnik masing-masing. Pada hakikatnya, kebanyakan parti politik dalam negara ini berasaskan etnik. Walaupun terdapat parti multi-etnik seperti Keadilan, namun kebanyakan pemimpin dan ahli parti itu terdiri daripada orang Melayu. Begitu juga dengan parti Gerakan Rakyat Malaysia (Gerakan), *Sarawak United Peoples Party* (SUPP), dan parti pembangkang *Democratic Action Party* (DAP) yang didominasi oleh pemimpin-pemimpin etnik Cina menyebabkan parti-parti itu dianggap sebagai parti politik Cina.

Rusuhan kaum yang berlaku pada 13 Mei 1969 dianggap sebagai titik penting dalam politik dan ekonomi Malaysia kerana menandakan permulaan hegemoni Melayu. Pada pandangan pemimpin-pemimpin UMNO, pimpinan Tunku Abdul Rahman sebagai Perdana Menteri pertama terlalu kompromi dan melayan tuntutan bukan Melayu dianggap tidak sesuai dengan cita-cita pembinaan negara bangsa masyarakat Melayu. Maka UMNO mengambil keputusan untuk memainkan peranan dominasi dalam kerajaan BN seperti yang ditegaskan oleh Tun Razak dalam perlantikannya sebagai Perdana Menteri pada 22 September 1970:

3 *Malaysian Indian Congress* (MIC) yang mewakili etnik India turut menyertai parti Perikatan dan terlibat dalam Pilihan Raya Umum tahun 1955. Dalam pilihan raya ini, UMNO bertanding 34 kerusi, MCA bertanding 15 kerusi dan MIC bertanding 3 kerusi, Perikatan menang 51 kerusi daripada 52 kerusi yang ditanding dan berjaya membentuk kerajaan Perikatan.

This government is based on UMNO and I surrender its responsibility to UMNO in order that UMNO shall determine its form – the government must follow the wishes and desires of UMNO and it must implement policies which are determined by UMNO (Fuston, 1980, p. 224).

MCA menarik diri daripada Perikatan selepas menghadapi keputusan yang buruk dalam Pilihan Raya Umum tahun 1969⁴. Selepas parlimen dipulihkan pada tahun 1971, MCA mengambil keputusan pulang ke parlimen tetapi parti itu telah kehilangan jawatan Menteri Perdagangan dan Perindustrian ketika kabinet baru ditubuhkan. Selepas Tan Siew Sin bersara daripada politik, jawatan penting yang dipegang olehnya, iaitu Menteri Kewangan turut terlepas ke tangan UMNO. Dalam kabinet Malaysia, kementerian yang dianggap penting ialah Kewangan, Pertahanan, Keselamatan dalam Negeri, dan Perindustrian. Kesemua kementerian tersebut dikuasai oleh UMNO sejak tahun 1974 dan seterusnya membimbing dominasi parti itu dalam kabinet (Thock, 2005, p. 75).

Terdapat pemimpin-pemimpin UMNO yang menganggap ketidakseimbangan ekonomi antara kaum merupakan punca tercetusnya tragedi berdarah tahun 1969 (National Operations Council, 1969, p. 23-24). Manakala kerajaan telah melancarkan satu siri polisi yang bertunjangkan kepentingan orang Melayu dan Bumiputera untuk menyusun semula masyarakat Malaysia terutamanya dalam sektor ekonomi, termasuk Dasar Ekonomi Baru (DEB) dan Akta Koordinasi Industri.

Peristiwa 13 Mei telah menyumbang kepada tindakan UMNO untuk menyerap parti-parti pembangkang dalam pembentukan pakatan baru yang digelar Barisan Nasional (BN). Walaupun MCA dan Gerakan dianggap sebagai wakil komuniti Cina dalam parlimen, tetapi kedua-dua parti itu menghadapi dilema polarisasi oleh UMNO dalam kerajaan pakatan BN disebabkan tidak berupaya terlibat dalam penggubalan dasar negara. Manakala Perhimpunan Agung UMNO yang diadakan setiap tahun dianggap sebagai kabinet yang sebenar di Malaysia (Mauzy & Milne, 1986, p. 77). Pengukuhan kuasa politik Melayu dianggap sebagai hegemoni Melayu yang bertunjangkan

4 Dalam Pilihan Raya Umum pada tahun 1969, MCA hanya mendapat 13 kerusi parlimen daripada 33 kerusi yang ditandingi. Namun Perikatan juga hilang kelebihan dua per tiga kerusi dalam parlimen dengan menang 66 kerusi daripada 104 kerusi, lagipun kerajaan negeri Pulau Pinang, Perak, Selangor, dan Kelantan juga terjatuh ke tangan parti pembangkang.

kekuasaan politik UMNO dalam pemerintahan negara. Hegemoni Melayu seterusnya membawa pelbagai dilema kepada masyarakat Cina yang merangkumi bidang politik, ekonomi, pendidikan, sosial dan kebudayaan.

Di bawah dominasi UMNO dalam kerajaan, parti politik Cina dalam BN kurang berupaya untuk mempertahankan kepentingan masyarakat Cina. Hal yang demikian mendorong Huatuan berusaha mengambil langkah sendiri supaya mempertahankan hak dan kepentingan kaum Cina. Umpamanya Dasar Kebudayaan Kebangsaan (DKK) yang berteraskan kebudayaan Melayu ditentang kuat oleh masyarakat Cina untuk mengelakkan sifat asimilatif dasar tersebut. Tambahan lagi, kebudayaan bukan bumiputera dipinggirkan dan diabaikan dalam dasar ini. Di samping itu, kerajaan juga menghadkan penggunaan bahasa Cina dengan mengurangkan saiz tulisan Cina di papan tanda iklan. Saranan Ghazali Shafie selaku Menteri Dalam Negeri yang menyerukan Tarian Singa diubah kepada 'Tarian Harimau' dengan iringan muzik tradisional Melayu pada tahun 1979 juga menimbulkan reaksi dan bantahan yang hebat di kalangan masyarakat Cina. Hasrat pemimpin-pemimpin negara untuk mengubah tradisional Cina telah memperkasakan kesedaran kebudayaan kaum Cina (Thock, 2005a, p. 155). Pada 27 Mac 1983, Kongres Kebudayaan Cina dianjurkan oleh persatuan-persatuan Cina di Pulau Pinang dan berjaya membentuk pertubuhan induk yang dinamakan 15 Huatuan demi menyatukan Huatuan di seluruh Malaysia serta menjadi persatuan peneraju masyarakat Cina. Dalam kongres itu, Memorandum Bersama tentang Kebudayaan Kebangsaan diluluskan dan diserahkan kepada Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan.

Dalam usaha mengatasi dilema-dilema masyarakat Cina, Huatuan mengemukakan lagi Perisytiharan Bersama Pertubuhan-pertubuhan Cina Malaysia 1985 (PBPCM) dan *Civil Rights Committee* (CRC) dibentuk untuk merealisasikan tuntutan dokumen ini. PBPCM merupakan dokumen tuntutan yang memperjuangkan kesamarataan hak masyarakat Cina dalam bidang politik, ekonomi, kebajikan sosial, kebudayaan, bahasa, dan pendidikan. Dokumen ini diluluskan dan mendapat tandatangan 27 Huatuan utama yang mewakili lebih daripada 5,000 buah Huatuan seluruh negara pada 12 Oktober 1985. Untuk melaksanakan tugasnya, CRC mengemukakan agenda kerja yang bertajuk Penrealisasian Sembilan Matlamat Utama Tahap Pertama PBPCM pada awal tahun 1986. Agenda kerja ini berkaitan dengan pemansuhan perbezaan antara bumiputera dan bukan bumiputera, pendatang haram, persempadanan kawasan pilihan raya,

pembentukan dasar kebudayaan, layanan saksama kepada semua jenis aliran sekolah dan sebagainya. Dalam usaha mendapatkan sokongan dan pengiktirafan terhadap tuntutan dalam PBPCM, CRC mengadakan dialog dengan parti-parti politik dari pihak pemerintah dan pembangkang. Walau bagaimanapun, respons daripada pihak pemerintah kurang memuaskan.⁵

Seterusnya, 15 Huatuan mengumumkan satu dokumen tuntutan yang berjudul Permintaan Huatuan dalam Pilihan Raya Umum 1990 pada 29 September 1990. Dokumen permintaan ini merangkumi isu-isu politik, ekonomi, sosial, kebudayaan, dan pendidikan negara. Pada dasarnya, dokumen ini sebenarnya mengulangi pandangan asas dan tuntutan PBPCM.

Apabila berlakunya isu pemecatan Anwar Ibrahim pada tahun 1998, gagasan politik Sistem Dua Barisan muncul kembali dalam agenda politik Malaysia.⁶ Sokongan masyarakat Melayu terhadap UMNO yang kuat telah berpecah kepada Parti Keadilan Nasional dan PAS. Ini menyebabkan UMNO mengalami cabaran yang amat besar dalam sejarah penubuhannya. Dalam suasana baru yang NGO-NGO bergiat aktif dalam isu politik, 11 buah Huatuan telah mengemukakan Suqiu pada 16 Ogos 1999. Suqiu mewarisi semangat PBPCM untuk membuat tuntutan dalam perjuangan Huatuan ke arah melindungi kepentingan rakyat Malaysia dan pembentukan masyarakat sivil. Dokumen ini dianggap sebagai kesinambungan daripada PBPCM, iaitu sebuah dokumen yang bersifat bukan komunal, tetapi mencakupi rakyat pelbagai kaum dan pelbagai lapisan masyarakat.

5 Respons daripada parti pembangkang didapati lebih positif dan menggalakkan. Keadaan ini mendorong CRC mengemukakan dan menggerakkan idea gagasan politik Sistem Dua Barisan yang bertujuan mengekang kekuasaan kerajaan BN demi pembentukan sistem demokrasi yang lebih sempurna. Walau bagaimanapun, usaha CRC gagal dalam membentuk pakatan pembangkang pada pilihan raya umum 1986.

6 Gagasan Sistem Dua Barisan muncul di politik Malaysia pada dekad 60-an dengan penubuhan Pakatan Sosialis Front yang mencabar Perikatan yang memerintah Malaysia. Namun gagasan ini menjadi lenyap di pilihan raya dalam 1970-an. Pada tahun 1986, CRC memperkenalkan Gagasan Sistem Dua Barisan dalam usaha merealisasikan isi kandungan PBPCM dan mendapat perhatian dalam arena politik Malaysia. Selepas itu, suara Sistem Dua Barisan juga muncul dalam PRU 1990 dan 1999.

Pergerakan NGO dan Amalan Korporatisme Negara di Malaysia

Masyarakat sivil (*civil society*) merujuk kepada ruang penyertaan rakyat dalam politik melalui Pertubuhan Bukan Kerajaan (*Non governmental Organization*, NGO). Darjah keaktifan penyertaan politik ini boleh menjadi petunjuk kepada amalan demokrasi yang sihat di sebuah negara. Manakala penyertaan ini menonjolkan kebebasan bersuara, kebebasan berkumpul dan berorganisasi, artikulasi kepentingan serta sistem kehakiman yang bebas.

Hegel menganggap bahawa masyarakat sivil merupakan satu ruang untuk rundingan dan mencapai persetujuan antara pertubuhan-pertubuhan yang bergerak secara spontan dengan organisasi negara yang mempunyai kuasa dalam penggubalan undang-undang (As cited in Scruton, 1982, p. 66). Secara amnya, masyarakat sivil merupakan satu sektor yang terbentuk daripada NGO-NGO yang bersifat autonomi, sukarela dan bebas daripada pengaruh jentera kerajaan. Sifat autonomi masyarakat sivil menyebabkan NGO dianggap sebagai agen perubahan sosial dan politik melalui penglibatan sivik (*civic engagement*) rakyat dalam menyuarakan pendirian mereka terhadap polisi yang menyentuh kepentingan warganegara (Yamamoto, 1995, p. 7).

Pada hakikatnya, sikap organisasi kerajaan terhadap kegiatan NGO boleh mempengaruhi kedudukan dan perkembangan masyarakat sivil. Dalam hal ini Williamson (1989) mengemukakan pergerakan NGO di bawah jentera kerajaan boleh dibahagikan kepada pluralisme (*pluralism*) dan korporatisme (*corporatism*).

Ideologi pluralisme mengandaikan pembahagian kuasa negara adalah berselerak, rakyat boleh mempengaruhi penggubalan dasar negara melalui penyertaan dalam organisasi yang bebas daripada pengaruh negara dan perwakilan tidak dimonopoli oleh sesuatu pertubuhan (Schmitter, 1979, p. 15; Zhang Jing, 1998, p. 3). Pelbagai NGO atau komuniti bersaing secara terbuka dalam masyarakat pluralisme untuk mempengaruhi undang-undang negara. Dalam pada itu, pemimpin-pemimpin negara tidak menganggap NGO-NGO sebagai ancaman terhadap jentera negara tetapi membawa manfaat kepada kerajaan. Natiyahnya jentera negara tidak bercampur tangan ataupun mengawal pergerakan-pergerakan NGO untuk memperalatkan pertubuhan-pertubuhan itu di dalam agenda politik negara.

Manakala ideologi korporatisme bertentangan dengan pluralisme yang membiarkan pergerakan NGO, hubungan antara jentera negara dengan masyarakat adalah sesuatu pengaturan yang telah disrukturkan atau diorganisasikan. Antara sarjana

yang terkenal dengan kajian korporatisme ialah Schmitter (1979) menganjurkan ideologi ini sebagai:

Corporatism can be defined as a system of interest representation in which the constituent units are organized into a limited number of singular, compulsory, noncompetitive, hierarchically ordered and functionally differentiated categories, recognized or licensed (if not created) by the state and granted a deliberate representational monopoly within their respective categories in exchanged for observing certain controls on their selection of leaders and articulation of demands and supports (p. 13).

Jelasnya dalam masyarakat korporatisme, kerajaan mengambil inisiatif dalam hubungannya dengan masyarakat melalui pengiktirafan atau perlantikan sebahagian kecil NGO sebagai wakil tertinggi dan mempunyai kedudukan yang monopoli dalam isu-isu bidang tertentu. Manakala NGO yang mendapat pengakuan tersebut terserap dalam jentera negara demi mendapat sokongan jentera negara dalam pemilihan pemimpin dan artikulasi kepentingan mereka seterusnya mempengaruhi penggubalan polisi negara.

Dalam kajian pengaturan korporatisme antara jentera negara dengan masyarakat sivil, para sarjana membahagikan pengamalan korporatisme kepada dua jenis, dalam hal ini Schmitter membezakannya kepada korporatisme masyarakat dan korporatisme negara.⁷ Untuk pengaturan korporatisme masyarakat (*societal corporatism*), NGO-NGO mempunyai autonomi dalam pemilihan pemimpin organisasi dan berkembang sehingga kerajaan terpaksa mengakui kedudukannya yang monopoli dalam bidang berkenaan seterusnya menyerapkannya ke dalam jentera negara.

Manakala korporatisme negara (*state corporatism*) berlaku dari atas ke bawah dengan jentera negara bercampur tangan dalam pertubuhan-pertubuhan

7 Menurut O' Donnell (1977), korporatisme boleh dibahagikan kepada "privatizing" iaitu sistem negara terbuka kepada pengaruh wakil-wakil kumpulan kepentingan dan jenis "statising" dengan organisasi negara bertindak campur tangan dalam masyarakat sivil demi menundukkan sektor itu kepada kerajaan. Manakala Williamson (1985) membahagikan pengaturan korporatisme kepada "consensual-licensed" dan "authoritarian-licensed". Untuk perbincangan selanjutnya, lihat Porter (2002, p. 10-13).

melalui perlantikan NGO yang perwakilannya diakui oleh kerajaan, tambahan lagi mengintervensi dalam pemilihan pemimpin pucuk NGO berkenaan. Pengaturan korporatisme negara lazimnya berlaku di negara yang mengalami taraf campur tangan yang tinggi oleh jentera negara. Dengan ini jentera negara dapat menyusup ke dalam masyarakat agar pertubuhan masyarakat itu tunduk kepada pimpimannya (Porter, p. 2002).

Dalam pendekatan korporatisme negara, Stepan (1978) mengemukakan dua jenis korporatisme negara, iaitu korporatisme “penyerapan” (*inclusionary*) dan “peminggiran” (*exclusionary*) (p. 74-81).⁸ Kedua-dua jenis koporatisme negara ini lazimnya diamalkan dalam negara yang bersifat autoritarian manakala ditonjolkan dalam politik penyerapan (*politics of inclusion*) dan politik peminggiran (*politics of exclusion*).

Perkembangan masyarakat sivil dipengaruhi oleh sikap jentera negara terhadap pergerakan NGO-NGO, dengan itu sistem politik sesuatu negara turut menentukan kebebasan dan keberkesanan NGO dalam artikulasi kepentingan. Dalam pengajian sistem politik Malaysia, negara ini dikatakan telah berubah daripada politik konsosiasional tahap awal kemerdekaan kepada negara hegemoni yang mengutamakan kepentingan orang Melayu selepas rusuhan kaum yang berlaku pada 13 Mei 1969 (Vasil, 1980, p. 208; Funston, 1980, p. 223-226; Heng Pek Koon, 1998). UMNO telah menjadi parti politik yang menerajui kerajaan BN selepas berjaya menguasai jentera negara dan pengagihan sumber. Dominasi UMNO dalam kerajaan dan penggubalan polisi-polisi negara menyebabkan Weiner (1987) mengemukakan bahawa Malaysia merupakan Negara Kehegemonian Etnik (*Ethnic Hegemonic State*).⁹ Selain itu, UMNO telah bertindak memperkukuh kuasa jentera negara melalui pelbagai undang-undang dan menggunakan undang-undang berkenaan sebagai respons terhadap masyarakat sivil dan juga artikulasi kepentingan NGO-NGO. Dalam hal demikian, Yoshiki (2002)

8 Stepan mengemukakan dua jenis korporatisme negara ini berdasarkan kajian O’Donnell (1973) terhadap Amerika Selatan. Manakala dalam kajian tahun 1973 tersebut, O’Donnell mengemukakan dua jenis sistem negara iaitu “incorporating populist-authoritarian” dan “excluding bureaucratic-authoritarian”.

9 Untuk perbincangan mengenai kemunculan dan manifestasi hegemoni Melayu dalam sistem politik Malaysia, sila lihat Thock (2005).

menganggap Malaysia sebagai negara yang menggunakan pendekatan korporatisme dalam hubungan dengan masyarakat sivil sedangkan negara ini menunjukkan kecenderungan autoritarianisme yang kuat (p. 181).

Walaupun Perlembagaan Malaysia telah menjamin layanan adil terhadap rakyat dalam hak kebebasan bersuara, berkumpul dan berorganisasi, kerajaan negara ini telah memperkukuhkan kuasa jentera negara dengan pelbagai akta yang mengawal perkembangan dan aktiviti NGO. Antara akta kontroversial yang paling utama berkenaan dengan NGO ialah Akta Sosial 1966 (dipinda pada tahun 1983) yang mewajibkan semua pertubuhan mendaftar di bawah Jabatan Pendaftaran Pertubuhan Malaysia dan memberikan kuasa kepada Menteri dalam Negeri untuk meluluskan penubuhan ataupun mengharamkan sesuatu organisasi. Di samping itu, NGO juga menghadapi kawalan Akta Hasutan 1948, Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960, Akta Mesin Cetak dan Penerbitan 1948, dan Akta Rahsia Rasmi 1972.¹⁰ Sebahagian daripada akta tersebut digubalkan menjelang tahun 1940-an hingga 1950-an untuk mengatasi gerakan anti-kerajaan yang dilancarkan oleh Parti Komunis Malaya. Namun demikian, penggunaan akta-akta itu telah diperluaskan dengan alasan mengekalkan kestabilan negara. Sejak tahun 1970-an, akta-akta tersebut sering digunakan dalam pengawalan masyarakat, antaranya termasuk mengawasi dan menyekat organisasi sosial (Yoshiki, 2002, p. 187). Di samping itu, Akta Universiti dan Kolej Universiti juga mengehadkan kebebasan pelajar-pelajar universiti dan para pensyarah untuk melibatkan diri dalam parti politik dan demonstrasi. Akta ini memberikan kuasa kepada pihak pentadbiran institusi pengajian tinggi untuk menyingkirkan pelajar yang melibatkan diri dalam demonstrasi ataupun mengedarkan bahan-bahan propaganda anti-kerajaan. Tindakan ini bertujuan untuk meruntuhkan penyokong “gerakan Reformasi” yang kebanyakan terdiri daripada golongan pelajar (Weiss, 2003, p. 149). Manakala Akta Polis 1967 juga dikenakan ke atas NGO-NGO dengan mewajibkan perhimpunan yang melebihi lima orang peserta mesti memohon permit daripada pihak polis sebelum 14 hari, malah NGO-NGO sering menghadapi kesulitan dalam memperoleh permit tersebut.

10 Untuk keterangan lanjut terhadap akta-akta tersebut yang mengekalkan perkembangan NGO, sila rujuk kepada Yoshiki Kaneko (2002, p. 184-187) & Weiss (2003).

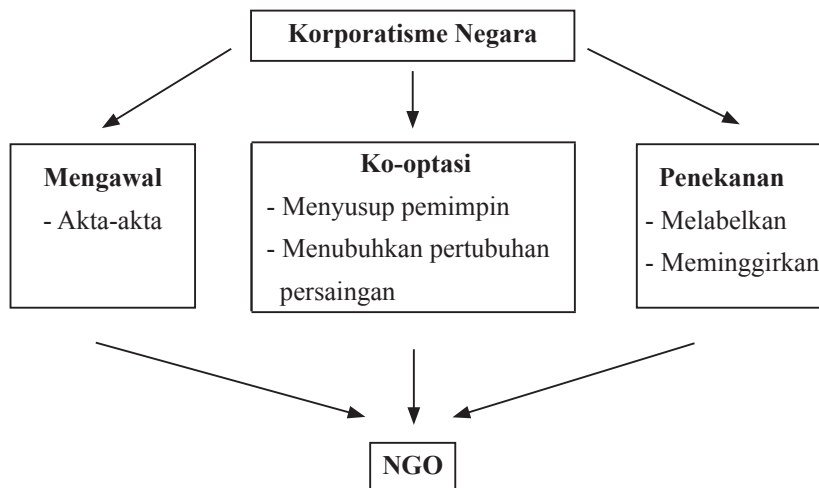
Selain menjalankan kawalan terhadap NGO-NGO melalui undang-undang yang ketat, jentera negara juga menggunakan kaedah penyerapan terhadap masyarakat sivil. Keadaan ini boleh diperlihatkan dalam kes kooptasi (*co-option*) Anwar Ibrahim yang sebagai pemimpin karismatik gerakan sosial dan presiden Angkatan Belia Islam Malaysia (ABIM) ke dalam kerajaan di bawah UMNO pada tahun 1982.¹¹ Tindakan kooptasi ini berjaya menyerap pemimpin NGO yang aktif ke dalam jentera negara lagipun membantutkan gerakan sosial NGO pada awal tahun 1980-an.

Manakala untuk Huatuan yang sebagai NGO-NGO Cina, kerajaan Malaysia menggunakan pendekatan korporatisme negara dalam hubungan antara organisasi negara dengan Huatuan (Phoon, 2001; Thock, 2007a & Thock, 2007b). Selain kaedah kooptasi, strategi penekanan juga digunakan oleh negara terhadap Huatuan yang lantang dalam artikulasi seperti Dong Jiao Zong.¹² Kecenderungan ini boleh melihat pemimpin-pemimpin UMNO sering menuduh Dong Jiao Zong sebagai pertubuhan cauvinis Cina.¹³ Dalam hal ini, Huatuan kurang berupaya untuk mengimbangi korporatisme negara dengan masyarakat sivil kerana kuasa jentera negara yang kukuh.

11 ABIM diasaskan oleh sekumpulan professional yang muda pada tahun 1971 untuk menggerakkan etos masyarakat Islam yang bertunjangkan ilmu. NGO ini menjalinkan hubungan yang rapat dengan PAS (Chandra Muzaffar, 2001, p. 191). Kewibawaan Anwar tertonjol dalam gerakan menentang pemindaan Akta Sosial yang membahagikan NGO-NGO kepada NGO politik dan NGO bukan politik. Gerakan sosial Anwar dalam isu itu membentuk kemuncak dalam masyarakat sivil dengan mencatat penyertaan dan mobilisasi 118 buah NGO.

12 Dong Jiao Zong merupakan gelaran gabungan Dong Zong dan Jiao Zong. Dong Zong ialah gelaran dalam bahasa Cina untuk Persekutuan Persatuan-Persatuan Lembaga Pengurus Sekolah Cina Malaysia. Jiao Zong pula merupakan Gabungan Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Malaysia Cina dalam bahasa Cina. Kedua-dua pertubuhan ini merupakan pertubuhan Cina yang bergiat aktif dalam isu pendidikan Cina dan sentiasa mempunyai pendirian yang sama, ia selalu dikenali secara kolektif sebagai Dong Jiao Zong.

13 Untuk perbincangan ke atas penggunaan ko-optasi dan peminggiran oleh kerajaan terhadap Huatuan, rujuk Phoon (2001) & Thock (2007).

Gambar rajah 1: Hubungan Negara & NGO di Bawah Korporatisme Negara. Sumber: Disusun oleh pengkaji.

Pelancaran dan Kandungan Suqiu

Pada tahun 1999, terdapat desas-desus tentang pilihan raya umum akan diadakan dalam tahun itu. Pemimpin-pemimpin Huatuan berpendapat bahawa mereka perlu menyampaikan aspirasi masa depan negara masyarakat Cina kepada parti-parti politik sebelum pilihan raya. Justeru, dua kali mesyuarat diadakan dalam bulan Jun 1999 untuk mengorganisasi 'Dialog antara Huatuan dengan Parti Politik'.

Dalam mesyuarat pada 21 Julai 1999, pemimpin Huatuan berpendapat bahawa penghantaran dokumen dengan hitam putih lebih berkesan daripada dialog. Oleh yang demikian, Dialog antara Huatuan dengan Parti Politik ditukar nama kepada Rayuan Pilihan Raya Persatuan-persatuan Cina Malaysia (Suqiu). Sejak perancangan mesyuarat dialog pada awal lagi, Gabungan Pertubuhan Cina Malaysia (GPCM) dan *The Associated Chinese Chambers of Commerce and Industry of Malaysia* (ACCCIM) turut dijemput untuk menganggotai jawatankuasa itu. GPCM diharapkan untuk menerajui Jawatankuasa Suqiu tetapi pertubuhan ini menolaknya (*Nanyang Siang Pau*, 18.8.1999). Namun demikian, GPCM dan ACCCIM yang melaksanakan dasar kompromi dan prokerajaan enggan menganggotai Suqiu. Akhirnya rayuan Suqiu diumumkan pada 16 Ogos 1999 untuk mendapat sokongan NGO-NGO dan menjemput pertubuhan-

pertubuhan Cina untuk memeterai dokumen ini.

Suqiu merupakan dokumen tuntutan terhadap isu politik, ekonomi, sosial, kebudayaan, pendidikan dan sebagainya yang mencakupi kebajikan rakyat pelbagai kaum dan pelbagai lapisan masyarakat termasuk Orang Asli, pekerja ladang dan golongan wanita. Oleh itu Jawatankuasa Suqiu menganggap dokumen ini merupakan rayuan yang menjangkau batasan kaum dan bersifat komunal. Isi kandungan Suqiu merangkumi 83 tuntutan yang dikategorikan di dalam 17 perkara:

- (1) Menggalakkan perpaduan negara,
- (2) Mempertingkatkan demokrasi,
- (3) Mempertahankan hak asasi manusia dan menegakkan keadilan,
- (4) Membasmi amalan rasuah,
- (5) Laksanakan dasar ekonomi yang adil,
- (6) Kaji semula dasar penswastaaan,
- (7) Laksanakan dasar pendidikan yang progresif dan liberal,
- (8) Galakkan perkembangan pelbagai kebudayaan,
- (9) Lindungi alam sekitar,
- (10) Modenisasikan dan bangunkan perkampungan baru,
- (11) Realisasikan dasar “Perumahan untuk Semua”,
- (12) Lindungi hak asasi wanita,
- (13) Media yang adil,
- (14) Memulihkan keyakinan rakyat terhadap pasukan polis,
- (15) Memperbaiki kebajikan,
- (16) Hormati hak pekerja,
- (17) Saraan orang asli (Jawatankuasa Suqiu, 2002).

Perkara-perkara di atas boleh dibahagikan dalam lima aspek, iaitu isu-isu politik, ekonomi, sosial, pendidikan dan kebudayaan. Tuntutan politik Suqiu mengutarakan pembaharuan sistem, antaranya reformasi sistem pilihan raya, jaminan hak asasi manusia, mempertingkatkan kebebasan bersuara dan badan kehakiman serta pencegahan rasuah. Jawatankuasa Suqiu berpendapat bahawa garisan sempadan kawasan pilihan raya mesti berasaskan prinsip ‘satu orang satu undi’ dan membuat cadangan supaya perbezaan bilangan pengundi antara kawasan-kawasan pilihan raya tidak melebihi 15 peratus. Seruan untuk memansuhkan akta-akta yang mengancam hak asasi dan

kebebasan manusia juga disampaikan dalam rayuan ini, termasuk Akta Keselamatan Dalam Negeri, Akta Hasutan, Akta Penerbitan dan Mesin Cetak 1984 serta Akta Universiti dan Kolej Universiti.

Antara isu-isu sosial yang dikemukakan oleh Suqiu meliputi perlindungan alam sekitar, kebajikan masyarakat, hak asasi wanita, hak pekerja dan pelaksanaan sistem gaji minimum, isu perkampungan baru, mengesahkan hak tanah rizab Orang Asli serta media yang bebas dan adil. Manakala cadangan membasmi amalan rasuah dikemukakan melalui perisytiharan aset kakitangan tinggi kerajaan dan wakil rakyat.

Di samping itu, Jawatankuasa Suqiu menuntut penggubalan Akta Perhubungan Kaum untuk mencegah diskriminasi kaum dan rasisme. Semangat sama rata antara kaum juga terbayang dalam rayuan Suqiu, “perpaduan negara mestilah berasaskan kepentingan semua rakyat negara kita dan bukan berdasarkan perkauman. Hanya dengan berasaskan keadilan dan non-diskriminasi, dapat mewujudkan satu lingkungan yang sesuai untuk mencapai perpaduan dan keharmonian antara kaum” (Jawatankuasa Suqiu, 2002, p. 6). Oleh yang demikian, rayuan ini menyeru kerajaan agar memansuhkan perbezaan antara bumiputera dengan bukan bumiputera. Semangat kesamarataan kaum juga terbayang dalam seruan pelbagai bidang iaitu kemajmukan budaya, layanan adil terhadap semua agama, menggalakkan interaksi antara badan-badan agama yang lain, penghapusan sistem kuota dalam semua bidang dan pelaksanaan tindakan afirmatif tanpa mengira kaum.

Tuntutan Suqiu terhadap isu ekonomi turut menekankan sistem ekonomi yang menjaga golongan berpendapatan sederhana dan rendah tanpa mengira kaum. Permintaan yang diusulkan termasuk semak semula dasar penswastaaan, penggubalan akta anti-monopoli dan mengagihkan tanah secara adil tanpa mengira kaum. Pada masa yang sama, Jawatankuasa Suqiu turut mementingkan dasar ‘Perumahan untuk Semua’ dan mencadangkan sistem perumahan ‘sewa dahulu beli kemudian’.

Rayuan Suqiu dalam bidang pendidikan tidak banyak berbeza dengan PBPCM yang dikemukakan pada tahun 1985, iaitu merangkumi masalah-masalah yang menyekat perkembangan sekolah Cina dan Tamil. Antaranya isu Sekolah Menengah Persendirian Cina, pembinaan Sekolah Jenis Kebangsaan mengikut penambahan penduduk kawasan bandar, pengagihan peruntukan pendidikan, guru, bahan pengajaran, kemudahan dan perkakasan asas secara adil kepada semua aliran sekolah. Selain itu, Suqiu meminta supaya bantuan kewangan diagihkan mengikut kemampuan pelajar tanpa mengira kaum

dan menghapuskan sistem kuota dalam pengambilan pelajar institusi teknologi dan vokasional kerajaan dan juga institusi pengajian tinggi.

Manakala isi kandungan Suqiu dalam isu pendidikan juga mengulangi tuntutan PBPCM iaitu menggalakkan pengamalan kemajmukan budaya dan layanan saksama dalam bantuan kewangan dan biasiswa dalam bidang seni dan sastera.

Jawatankuasa Suqiu mengumumkan dokumen Suqiu kepada masyarakat serta melancarkan aktiviti pemerataan di seluruh negara pada 16 Ogos 1999. Walaupun Suqiu hanya dikemukakan oleh 11 buah pertubuhan Cina, tetapi pelancarannya mendapat sambutan hangat daripada Huatuan di seluruh negara.¹⁴ Sebelum pilihan raya umum ke-10, rayuan ini telah diindoskan oleh 2095 buah Huatuan di Malaysia. Bagaimanapun, terdapat beberapa pertubuhan Cina yang utama tidak menandatangani Suqiu, antara yang paling menarik perhatian masyarakat ialah GPCM yang menganggapkan diri sebagai pemimpin pucuk pertubuhan Cina dan ACCCIM. Pada awalnya, GPCM minta menokok tambah isi kandungan dokumen Suqiu. Cadangan ini merangkumi tuntutan jawatan Timbalan Perdana Menteri Kedua, Menteri Kewangan, Menteri Perdagangan Antarabangsa dan Industri Kedua, dan Timbalan Menteri Pertanian daripada orang Cina (*Nanyang Siang Pau*, 24.8.1999). **Permintaan GPCM dibantah oleh** Jawatankuasa Suqiu atas sebab tuntutan itu tidak sepadan dengan semangat Suqiu dan menjadikan Suqiu bersifat perkauman (*Nanyang Siang Pau*, 25.8.1999). Pada akhirnya, ACCCIM tidak menandatangani Suqiu kerana tidak menyetujui masa kebangkitan dan cara penyampaiannya. GPCM pula mengambil keputusan 'memperaku tetapi tidak memeterai' atas alasan Jawatankuasa Suqiu enggan menokok tambah kandungannya mengikut tuntutan GPCM.

Pada mulanya, Suqiu disambut baik oleh parti-parti politik Cina dalam barisan pemerintah Barisan Nasional (BN), DAP dan Parti Keadilan Nasional (Keadilan). Timbalan Presiden *Malaysian Chinese Association* (MCA), Ong Ka Ting mengumumkan sokongan MCA terhadap Suqiu dan menganggap tuntutan Suqiu

14 Sebelas buah pertubuhan ialah DPCS, Dong Zong, Jiao Zong, Persekutuan Persatuan-persatuan Alumni Sekolah Cina Malaysia, Nanyang University Alumni Association of Malaysia, Gabungan Persatuan Alumni Universiti Taiwan Malaysia, Gabungan Persatuan Kwang Tung Malaysia, Persatuan Kwangsi Malaysia, Persatuan San Kiang Malaysia, Persekutuan Persatuan-persatuan Foochow Malaysia dan Huazi Research Centre.

secocok dengan perjuangan MCA (*Nanyang Siang Pau*, 18.8.1999). Jawatankuasa Suqiu juga membuat satu percubaan baru dalam kegiatan NGO-NGO Cina ini, iaitu meminta parti-parti politik dalam negara menyatakan pendirian mereka terhadap rayuan Suqiu melalui soal selidik pada 12 November 1999 dan menyerukan parti-parti politik supaya masukkan isi kandungan rayuan tersebut ke dalam manifesto pilihan raya. Jawatankuasa Suqiu menyeru para pengundi pilihan raya untuk membuang undi kepada parti yang menyokong Suqiu (*Nanyang Siang Pau*, 12.11.1999).

Selepas Pilihan Raya Umum ke-8 dilangsungkan pada 29 November 1999, Jawatankuasa Suqiu terus bergiat aktif dalam isu-isu politik dan sosial. Walau bagaimanapun, pertikaian Suqiu muncul ketika sempena satu ulang tahun Suqiu. Sempena ini diheboh-hebohkan oleh sebahagian akhbar Melayu dengan menuduhkan Suqiu cuba mencabar hak keistimewaan Melayu. Demi membantah tuntutan Suqiu dan mempertahankan kedudukan istimewa Melayu, Pemuda UMNO mengadakan tunjuk rasa di luar Dewan Perhimpunan Cina Selangor. Manakala Gabungan Pelajar Melayu Semenanjung (GPMS) membuat ugutan akan mengadakan perhimpunan raksasa di setiap negeri dalam negara. Ketegangan ini menyebabkan Jawatankuasa Suqiu mengadakan beberapa siri pertemuan dengan Exco Pemuda UMNO. Jawatankuasa tersebut akhirnya mengumumkan kenyataan bersama dengan Pemuda UMNO untuk menyatakan tujuh perkara yang menyentuh kedudukan dan hak keistimewaan bumiputera diketepikan pada 5 Januari 2001.¹⁵

15 Tujuh perkara yang diketepikan seperti berikut:

- i) Tindakan afirmatif harus bertujuan untuk memberi perlindungan dan peningkatan kepada golongan masyarakat yang lemah, tanpa mengira kepercayaan agama, latar belakang sosial dan kaum.
- ii) Mengambil langkah untuk memansuhkan perbezaan di antara 'bumiputera/bukan bumiputera' dalam semua bidang.
- iii) Membahagikan tanah secara adil kepada petani-petani yang memerlukan tanpa mengira kaum.
- iv) Hapuskan sistem kuota yang berasaskan 'kaum' dan digantikan dengan sistem pengagihan yang berasaskan 'kebolehan'.
- v) Hapuskan sistem kuota untuk kemasukan universiti.
- vi) Memberi layanan yang adil bagi badan-badan agama yang berlainan dalam hal penyebaran, perkembangan, mendapat kemudahan rasmi kerajaan serta dilayani dengan saksama oleh media rasmi.
- vii) Kenalkan sistem pinjaman dan bantuan kewangan pelajar dengan mengagihkannya mengikut kemampuan keluarga pelajar tanpa mengira kaum (Jawatankuasa Suqiu, 2002, p. 126).

Jawatankuasa Suqiu bertindak secara 'low profile' selepas kenyataan bersama dengan Pemuda UMNO. Tambahan lagi, sekretariat Suqiu telah ditutup pada August 2002. Namun, Suqiu merupakan episod penting dalam pergerakan Huatuan di Malaysia dengan aktiviti "lobi" dan penglibatan NGO dalam isu politik.

Kontroversi yang Mengakibatkan Kekangan dalam Artikulasi Kepentingan Suqiu

Sejak tahap awal pengumuman, parti-parti politik berturut-turut menunjukkan sokongan yang kuat kepada Suqiu. Antaranya ahli pakatan pentadbiran BN iaitu MCA, Gerakan, SUPP serta ahli pakatan pembangkang Barisan Alternatif (BA) iaitu DAP, Keadilan dan Parti Rakyat Malaysia (PRM). MCA dan Gerakan memperaku prinsip-prinsip asas Suqiu, menyatakan Suqiu secocok dengan semangat perjuangan mereka dan meluahkan kesediaan mereka untuk merealisasikan Suqiu dalam polisi kerajaan (*Nanyang Siang Pau*, 18.8.1999). DAP pula menyokong Suqiu dengan sepenuhnya sejak pengumuman Suqiu. Parti Keadilan juga berpendapat bahawa Suqiu secocok dengan matlamat perjuangan parti itu dan menyokong Suqiu. Malah parti politik daripada kedua-dua pakatan itu menuduh antara satu sama lain bahawa sokongan kepada Suqiu tidak cukup jelas dan ikhlas (*Nanyang Siang Pau*, 19.8.1999 dan 21.8.1999).

Walaupun begitu, berita tentang Suqiu jarang tersiar dalam liputan akhbar-akhbar berbahasa Melayu dan Inggeris pada awal pengumumannya. Justeru, masyarakat Malaysia bukan keturunan Cina kurang mengetahui pelancaran Suqiu. Suqiu hanya mendapat perhatian media tersebut selepas akhbar dari Singapura, *Straits Times* menyiarkannya pada 2 September 1999. Abdullah Ahmad Badawi selaku Timbalan Perdana Menteri menyatakan BN menolak Suqiu kerana sokongan yang diberi kepada BN harus tidak bersyarat (*Sin Chew Daily*, 7.9.1999). Namun Timbalan Presiden MCA, Ong Ka Ting mewakili Abdullah untuk membuat penjelasan bahawa berita itu merupakan salah faham yang diakibatkan soalan wartawan yang kabur. Walau bagaimanapun, Dr. Mahathir selaku Perdana Menteri menganjurkan BN tidak akan layan ugutan dan minta semua pihak supaya tidak membangkitkan perkara ini. Namun begitu, kabinet melantik Presiden MCA, Ling Liong Sik mengetuai tiga parti komponen Cina iaitu MCA, Gerakan dan SUPP untuk bermesyuarat dengan Jawatankuasa Suqiu dan pemimpin-pemimpin Huatuan. Selepas pertemuan itu, Ling Liong Sik mengumumkan kabinet menerima Suqiu dan mengarahkan dialog positif diadakan dengan pihak

berkenaan (*Berita Harian*, 23.9.1999).¹⁶

Menurut Lee Hock Guan (2002), strategi BN terhadap Suqiu ialah menumpukan kepada tuntutan etnik dan menghindari tuntutan yang universal (p. 184). Manakala fokus PAS dan Keadilan pula terletak ke atas tuntutan universal dan menghindari tuntutan yang berunsur etnik. Sebagai contoh, kenyataan media Keadilan pada 24 September 1999 hanya menyetujui tuntutan universal dalam Suqiu tetapi berdiam terhadap tuntutan etnik, iaitu pemansuhan perbezaan antara 'bumiputera / bukan bumiputera', tindakan afirmatif yang berasaskan kaum dan kuota kemasukan universiti.¹⁷ Strategi BN yang begini membolehkan UMNO mengekalkan imej parti ini yang mempertahankan kedudukan istimewa Melayu. Pada masa yang sama, MCA mempunyai sumbangan terhadap masyarakat Cina dalam penerimaan Suqiu oleh kabinet. Terdapat sesuatu hal yang perlu diambil perhatian, iaitu pemimpin-pemimpin UMNO tidak pernah menyatakan sokongan atau menunjukkan sikap yang positif terhadap Suqiu seperti parti yang lain.

Selepas pengumuman Ling Liong Sik yang menyatakan kabinet menerima Suqiu, isu Suqiu sudah reda manakala media massa telah mengalihkan tumpuan terhadap perlangganan PRU ke-10 yang diadakan pada 29 November 1999.

Walau bagaimanapun, kontroversi telah muncul selepas sambutan sempena ulang tahun pertama Suqiu pada 16 Ogos 2000. Akhbar Utusan Malaysia yang dimiliki oleh UMNO memaparkan hal ini dengan tajuk 'Persatuan Cina ulangi 17 tuntutan' (*Utusan Malaysia*, 17.8.2000).¹⁸ Utusan Malaysia menuduh tuntutan Suqiu menyentuh sensitiviti kaum bumiputera dan memuatkan banyak artikel yang berkaitan dengan Suqiu dan hak keistimewaan Melayu. Dengan serta-merta, hak keistimewaan orang Melayu telah menjadi isu yang hangat dibicारा di kalangan masyarakat Melayu. Pada 17 Ogos 2000,

16 *Berita Harian* dan *Utusan Malaysia* menyiarkan kabinet menerima rayuan Suqiu (*Berita Harian* 23.9.1999 & *Utusan Malaysia* 24.9.1999). Manakala menurut media cetak lain seperti *Guang Ming Daily* dan *New Straits Times*, hanya tiga parti komponen Cina (MCA, Gerakan dan SUPP) yang menerima Suqiu (*Guang Ming Daily* 24.9.1999 & *New Straits Times* 24.9.1999).

17 Lee Hock Guan (2002) telah membuat analisis yang teliti dalam respons UMNO, PAS, Keadilan dan DAP terhadap Suqiu.

18 *Utusan Malaysia* yang dikenali sebagai *Utusan Melayu* pada masa itu diambil alih oleh UMNO pada tahun 1961.

500 orang wakil daripada 13 buah pertubuhan Melayu menghantar memorandum kepada Perdana Menteri ketika itu, iaitu Dr. Mahathir di Jabatan Perdana Menteri supaya hak keistimewaan Melayu dilindungi. Dr. Mahathir menyatakan “kerajaan tidak akan berundur walau satu langkah pun” (*Utusan Malaysia*, 18.8.2000) . Pemimpin itu juga mengulas bahawa permintaan memansuh hak keistimewaan Melayu wujud disebabkan perpecahan dan kelemahan masyarakat Melayu. Pemimpin ini menuduh Suqiu sebagai ‘ekstremis Cina’ yang sama seperti komunis dan Al-Ma’unah ¹⁹ dalam perutusan Sambutan Hari Kemerdekaan 2000:

Oleh kerana ternampak seolah-olah kerajaan yang diketuai oleh orang Melayu sudah menjadi lemah maka puak ekstremis Cina yang memang pun tidak senang hati dengan kerjasama berbagai kaum di Malaysia ini sudah mula menyakitkan hati orang Melayu dengan membuat tuntutan yang bukan-bukan. Tindakan mereka tidak banyak berbeza dengan tindakan Komunis dahulu yang hendak menghapuskan sama sekali kedudukan yang istimewa orang Melayu di Malaysia ini. Daripada segi pendekatannya, Suqiu (Suqiu) ini adalah sama dengan Al-Ma’unah, iaitu cuba menyakitkan hati orang tertentu, supaya perasaan perkauman dihidupkan semula (Jawatankuasa Suqiu, 2002, p. 516).

Pada hakikatnya, *Utusan Malaysia* pernah memuatkan temu ramah dengan bekas Menteri Besar negeri Selangor, Harun Idris dengan tajuk ‘Melayu pecah, Cina buat tuntutan’ pada 10 Oktober 1999 iaitu masa sebelum pelancaran PRU ke-10. Gabungan Pelajar Melayu Semenanjung (GPMS) juga menggesa Huatuan gugurkan ‘tuntutan 17 perkara’ pada 14 Oktober 1999 (*Utusan Malaysia*, 15.10.1999). Namun kedua-dua ulasan ini tidak membangkitkan isu pada masa itu. Sebelum kontroversi Suqiu, isu Anwar menjadi hangat lagi pada Ogos 2000. Pada 8 Ogos 2000, Anwar Ibrahim dijatuhkan hukuman penjara. Rakyat yang geram mengadakan tunjuk perasaan di luar penjara Sungai Buloh dan Kuala Lumpur pada hari itu, 11 Ogos dan 13 Ogos 2000.

19 Al-Ma’unah ialah sebuah organisasi penganas militan di Malaysia yang mencerobohkan kem Rejimen Askar Wataniah pada 2 Julai 2000 dan melarikan sejumlah besar senjata api daripada stor persenjataan. Kumpulan tersebut kemudiannya mendirikan pangkalan rahsianya di kawasan hutan negeri Perak dan terlibat dalam pertempuran dengan Angkatan Tentera dan Polis Malaysia. Nama penuh organisasi tersebut dikenali sebagai Persaudaraan Ilmu Dalam Al-Ma’unah.

Dalam masa itu, *Far Eastern Economic Review* melaporkan ulasan David Chua tentang pengajian semula Dasar Ekonomi Baru. David Chua sebagai Timbalan Pengerusi Mapen II dan Timbalan Setiausaha Agung ACCCIM. Timbalan Pengerusi itu menyatakan Mapen II akan membuat cadangan mengetepikan kuota 30% bumiputera daripada perniagaan berteknologi tinggi, menamatkan diskaun perumahan baru kepada orang Melayu dan memansuhkan kuota kemasukan universiti. Temu ramah David Chua disiarkan oleh Utusan Malaysia di muka depan dengan tajuk 'Hapus hak istimewa Melayu' pada 14 Ogos 2000. Kulit depan pada dua hari yang seterusnya juga memuatkan isu berkaitan dengan hak istimewa Melayu. Jawatankuasa Suqiu (2002) berpendapat bahawa Utusan Malaysia cuba mengalihkan fokus pembaca dan masyarakat Malaysia daripada isu Anwar kepada soal hak keistimewaan Melayu dalam Ogos 2000, (p. 8).

Pada 18 Ogos 2000, Pemuda UMNO mengadakan demonstrasi di luar Dewan Perhimpunan Cina Selangor (DPCS). Mereka menuntut Jawatankuasa Suqiu supaya menarik balik Suqiu dalam satu minggu, melaungkan slogan yang bersentimen perkauman serta membuat ugutan membakar DPCS.²⁰ Timbalan Presiden Keadilan, Chandra Muzaffar berpendapat kerajaan mengungkitkan isu perkauman untuk mengalihkan tumpuan rakyat. Manakala Presiden Parti Rakyat Malaysia (PRM) iaitu Syed Hussein Ali menyatakan isu David Chua merupakan persembahan drama yang bertujuan untuk mendapati keyakinan kaum Melayu terhadap kerajaan (*Nanyang Siang Pau*, 19.8.2000). Faktor kemunculan isu perkauman boleh dilihat daripada ucapan pemimpin-pemimpin UMNO tentang kaum Cina mengambil kesempatan untuk menggugat hak keistimewaan Melayu sewaktu masyarakat Melayu berpecah dan menyatakan UMNO sanggup berkorban demi mempertahankan hak keistimewaan Melayu.²¹ Abdullah Ahmad Badawi pula menegaskan "hak Melayu tetap dipertahan selagi UMNO berkuasa" pada 20 August 2000 (*Utusan Malaysia*, 21.8.2000). Penerangan Abdullah ini merupakan usaha untuk mendapat sokongan masyarakat Melayu dan

20 Slogan bersifat perkauman yang dipaparkan termasuk 'Hidup Melayu' dan 'Malaysia = Malays'.

21 Timbalan Perdana Menteri, Abdullah menyatakan sebab kemunculan tuntutan ialah wujudnya perpecahan di kalangan masyarakat Melayu (*Nanyang Siang Pau* 20.8.2000). Menteri Besar Selangor, Mohamad Khir Toyo pula menyatakan UMNO sanggup berkorban dan berdarah demi mempertahankan hak istimewa Melayu (*Nanyang Siang Pau* 20.8.2000).

membentuk imej UMNO yang melindungi hak bumiputera.

Selepas pemecatan Anwar Ibrahim pada tahun 1998, sebahagian orang Melayu yang selama ini menyokong UMNO mengalihkan sokongan kepada Parti Keadilan Nasional dan PAS. Tambahan lagi, demonstrasi-demonstrasi yang menunjukkan ketidakpuasan terhadap hukuman penjara Anwar telah memberi tekanan yang berat kepada kerajaan BN. Dr. Mahathir juga menghadapi tekanan dalam parti kerana kepimpinan beliau dianggap sebagai beban kepada UMNO. Tekanan daripada dalam dan luar parti mewujudkan krisis kepada kedudukan politik Dr. Mahathir. Oleh yang demikian, taktik lama UMNO semasa menghadapi dilema digunakan, iaitu menyebarkan kebimbangan tentang ancaman komuniti Cina yang cuba menggugat hak keistimewaan Melayu (Khoo, 2003, p. 137: 137; Loh, 2009, p. 238). “**Musuh**” masyarakat Melayu diwujudkan iaitu ekstremis Cina yang ingin memansuhkan hak istimewa Melayu. Demi mempertahankan hak istimewa bumiputera, Utusan Melayu menyeru masyarakat Melayu supaya bersatu-padu dan membentuk imej UMNO sebagai ‘wira’ yang mempertahankan hak Melayu.²² Suqiu digunakan sebagai alat politik dalam usaha Dr. Mahathir dan UMNO untuk memenangi kembali sokongan orang Melayu. Usaha yang bermotifkan politik ini telah menyebabkan Suqiu yang pada mulanya tidak menimbulkan permasalahan menjadi satu isu yang kontroversial dan mengakibatkan ketegangan hubungan kaum selepas PRU ke-10, sehingga tujuh perkara yang dituduh menyentuh kedudukan istimewa Melayu diketepikan dan akhirnya kegiatan Jawatankuasa Suqiu menjadi lenyap. Fenomena ini boleh membuktikan politik Cina masih berada di kedudukan yang pasif dan boleh dimanipulasi oleh pihak tertentu.

Sikap pemimpin-pemimpin UMNO yang meminggirkan Suqiu boleh melihat penggunaan korporatisme negara melalui teknik penekanan, iaitu meminggirkan dan melabelkan gerakan Suqiu sebagai kumpulan ekstremis. Selepas pelangsungan pilihan raya tahun 1999, pemimpin-pemimpin UMNO terutamanya Dr. Mahathir tidak

22 Utusan Malaysia menyiarkan artikel yang menggalakkan ‘Penyatuan Melayu’ di muka depan pada 1 dan 2 Jan 2001. Menurut Ketua Pengarang akhbar ini, desakan Suqiu muncul kerana orang Melayu berada dalam kedudukan lemah disebabkan perpecahan. Penulis ini menyeru masyarakat Melayu bersatu-padu supaya tidak hilang kuasa dan hak istimewa (*Utusan Malaysia* 1.1.2001).

menunjukkan respons yang baik terhadap isu Suqiu, malah sentiasa fokus kepada tuntutan-tuntutan yang bersifat keadilan layanan antara kaum. Dengan ini kedudukan istimewa Bumiputera menjadi isu yang hangat dibincangkan oleh pemimpin-pemimpin politik. Selain itu, tindakan akhbar-akhbar Melayu yang mengheboh-hebohkan isu perkauman dan kepentingan perpaduan orang Melayu juga menunjukkan penguasaan UMNO terhadap media massa bahasa Melayu yang utama. Tindakan peminggiran Jawatankuasa Suqiu dikukuhkan lagi dengan tuduhan yang melabelkan Suqiu sebagai kumpulan agresif seumpama komunis dan Al-Ma'unah yang ingin menghidupkan perasaan perkauman.

Walaupun Suqiu mendapat tandatangan 2095 buah pertubuhan Cina di Malaysia, dua buah pertubuhan Cina yang besar iaitu GPCM dan ACCCIM enggan memeratai dokumen Suqiu. Menurut proklamasi yang diumumkan pada 26 August 1999, ACCCIM tidak menyetujui cara penyampaian dan masa dikemukakan Suqiu. Mereka berpendapat jalan kompromi yang diamalkan oleh ACCCIM berkesan dalam perjuangan kepentingan masyarakat Cina di sektor ekonomi. Ini menonjolkan jalan perjuangan Huatuan yang utama telah bercanggah kepada dua jenis, iaitu cara kompromi dan cara tekanan. Ketidakhadiran GPCM dan ACCCIM menyebabkan representasi Suqiu dalam masyarakat Cina dipersoalkan oleh Dr. Mahathir.

Jawatankuasa Suqiu menganggap Suqiu merupakan rayuan yang bersifat bukan komunalisme kerana merangkumi isu pelbagai kaum, antaranya perpaduan negara, demokrasi perlimentari, perlindungan hak asasi manusia, anti-rasuah, keadilan media, perlindungan alam sekitar dan sebagainya, tetapi semua pertubuhan yang mengemukakan dan menandatangani dokumen ini merupakan pertubuhan Cina. Ini menimbulkan kontroversi keupayaan Suqiu dalam mewakili kepentingan masyarakat pelbagai kaum di Malaysia.

Implikasi Suqiu

Selepas Kenyataan Bersama Pemuda UMNO dengan Jawatankuasa Suqiu mengumumkan bahawa tujuh perkara yang dianggap menyentuh kedudukan dan hak istimewa Bumiputera diketepikan, golongan masyarakat dan NGO-NGO Cina yang menaruh perhatian kepada Suqiu menunjukkan respons yang berbeza terhadap perkembangan ini. Manakala pihak tersebut mendedahkan perasaan kecewa terhadap

hasil pertemuan ini kecuali parti Gerakan yang memupuk perancangan pertemuan ini.²³ NGO-NGO pemuda memberi reaksi yang besar terhadap tindakan Jawatankuasa Suqiu antaranya termasuk Bahagian Pemuda Dewan Perhimpunan Cina Kuala Lumpur dan Selangor (Pemuda KLSCAH) yang mengkritik bahawa Pemuda UMNO mengabaikan suara rakyat namun persetujuan antara Jawatankuasa Suqiu dengan Pemuda UMNO menghimpitkan lagi ruang untuk demokrasi dan perbincangan awam yang rasional, malah membiarkan perkembangan politik etnik dan melemahkan kuasa perjuangan tuntutan rakyat (*Sin Chew Daily*, 6.1.2001). Gerakan Demokratik Belia dan Pelajar Malaysia (DEMA) turut menyampaikan kecewaan terhadap perlakuan Jawatankuasa Suqiu yang tidak berprinsipkan kedudukan sama rata dalam perjumpaan tertutup dengan Pemuda UMNO dan menuntut jawatankuasa tersebut untuk melaporkan asal usul persetujuan itu kepada orang ramai (*Sin Chew Daily*, 8.1.2001). Manakala terdapat dua belas NGO pemuda menghantar lingkaran bunga yang mewakili perasaan dukacita kepada Jawatankuasa Suqiu tambahan pula dengan mengumpul tandatangan untuk menunjukkan ketidakpuasan terhadap pertemuan yang dilancarkan secara tertutup (*Sin Chew Daily*, 9.1.2001). Pemimpin-pemimpin DAP yang sentiasa mengacuhkan isu-isu masyarakat Cina juga menuduh Jawatankuasa Suqiu yang tidak mengumpul suara rakyat sebelum mengambil keputusan mengetepikan tujuh perkara itu telah mengingkari semangat demokrasi dan kurang transparansi. Tindakan kompromi Suqiu dengan Pemuda UMNO dianggap memperkukuhkan kebongkakan rasialis dan salah taksif respons masyarakat Melayu terhadap rayuan itu secara keseluruhan (*Sin Chew Daily*, 6.1.2001).

Isi kandungan Suqiu yang menuntut pembatalan sistem kuota berdasarkan kaum ditentang oleh Pemuda UMNO, meskipun Majlis Tertinggi UMNO telah membuat pengumuman pada 27 Julai 2001 untuk melaksanakan dasar meritokrasi dalam pengambilan pelajar ke universiti awam. Seterusnya kemasukan pelajar bukan Melayu

23 Semasa isu Suqiu hangat dibincangkan oleh NGO Melayu dan akhbar Melayu dalam bulan Disember tahun 2000, pemimpin-pemimpin Gerakan seperti Teng Chang Yeow selaku Ketua Pemuda Gerakan dan Kerk Choo Ting yang sebagai Timbalan Pengerusi Gerakan menunjukkan kerelaan untuk memupuk pertemuan antara Jawatankuasa Suqiu dengan Pemuda UMNO serta menjadi pengantar dalam dialog antara kedua-dua pihak. Perundingan tersebut bermula pada 26 Disember 2000 dan berlangsung selama 10 hari.

ke program Matrikulasi dan Maktab Rendah Sains Mara juga dibenarkan dengan kuota sepuluh peratus. Sebenarnya, ini merupakan antara permintaan yang dikemukakan oleh Suqiu. Perkembangan ini mencerminkan kuota berdasarkan kaum boleh diubahsuai oleh pemimpin-pemimpin UMNO tetapi NGO Cina yang mempersoalkan isu itu akan dituduh sebagai tindakan mencabar perlembagaan dan kedudukan istimewa Melayu. Boleh dikatakan bahawa pemimpin-pemimpin UMNO menguasai hak untuk menentukan sensitiviti isu-isu perkauman.

Suqiu merupakan model baru pergerakan Huatuan dalam bidang politik dan sosial di Malaysia. Berbeza dengan dokumen dan memorandum NGO Cina yang sebelum itu, Jawatankuasa Suqiu menaruhkan usaha sendiri untuk meneruskan kegiatan selepas pengumumannya. Jawatankuasa Suqiu berusaha untuk mendapat sokongan parti-parti politik dan menghantar soal selidik kepada parti-parti politik demi minta mereka menyatakan pendirian masing-masing terhadap isi kandungan Suqiu. Jawatankuasa itu juga melobikan parti-parti politik untuk memasukkan Suqiu dalam manifesto pilihan raya. Selain itu, Suqiu mewakili model penglibatan politik yang lebih bebas dan inisiatif dengan mempromosikan parti politik yang menyokong permintaannya kepada penyokong Suqiu sebagai rujukan dalam pengundian pilihan raya (Jawatankuasa Suqiu, 2002, p. 552).

Walaupun tiada mana-mana parti politik yang meletakkan Suqiu dalam manifesto, Suqiu meneruskan aktiviti mereka selepas pilihan raya 1999. Sekretariat Suqiu ditubuhkan demi memaklumkan proklamasi dan bekerjasama dengan NGO yang lain. Gerakan “Lobi” di parlimen juga dilancarkan oleh Jawatankuasa Suqiu dan mendapat hasil yang agak memuaskan. Sebagai contoh, Jawatankuasa Suqiu pernah berjaya dalam aktiviti “lobi” dengan mendapat sokongan Samyvellu dalam isu pemindahan kubur-kubur Old Airport Road, Jalan Loke Yew dan Jalan Sungai Besi. Jawatankuasa Suqiu berganding tangan dengan persatuan-persatuan Cina, NGO etnik Melayu dan India dalam usaha ini. Huatuan telah mulai menjangkau batasan etnik dan bekerjasama dengan NGO daripada kaum yang lain dalam memperjuangkan hak sivil rakyat Malaysia selepas kontroversi Suqiu. Dong Jiao Zong dan CRC bergabung tenaga dengan NGO seperti *Sister in Islam*, WAO (*Women's Aid Organization*), Aliran (Aliran Kesedaran Negara), Suaram (Suara Rakyat Malaysia), HAKAM (Persatuan Hak Asasi Manusia Malaysia) dan FOMCA (*Federation of Malaysia Consumers Associations*) dalam mengemukakan memorandum bersama yang berjudul *Ke Arah Perubahan Malaysia*

kepada Perdana Menteri pada 13 November 2003. Perkembangan ini menunjukkan kuasa masyarakat sivil Cina menjadi semakin matang dan bakal memainkan peranan penting dalam proses pendemokrasian politik Malaysia (Thock, 2005, p. 86). **Kerjasama** antara Huatuan dengan pelbagai NGO etnik ataupun NGO multi-etnik seperti ini merupakan keadaan yang menggalakkan dan bermanfaat terhadap permuafakatan antara kaum dan perpaduan negara.

Pada tahun 2009 “semangat Suqiu” dihidupkan kembali apabila GPCM melancarkan projek “*A 20 Year Plan of Action for Malaysia*” yang mengemukakan nasihat dan cadangan kepada kerajaan demi menyumbang dalam kemajuan negara. Projek ini mempunyai perbezaan dengan Suqiu kerananya bukan seruan sahaja, tetapi senaraikan rancangan dan langkah perlaksanaan. GPCM akan menjalankan penilaian dan kaji semula setiap lima tahun. Sebelum perangkaan, pihak berkenaan telah menjemput sarjana dan pakar daripada pelbagai kaum untuk membentangkan kajian dan pendapat mereka terhadap 36 aspek termasuk politik, ekonomi dan sosial. NGO itu juga mengumpul pendapat di seluruh Malaysia demi menyempurnakan rancangan tersebut. Projek itu dirangka berdasarkan hasil kajian sarjana dan pakar tersebut dan hasrat masyarakat Cina. GPCM telah mengambil iktibar daripada isu Suqiu demi mengatasi masalah-masalah yang sama seperti Suqiu iaitu isu representasi. Penyertaan pakar pelbagai kaum membolehkan rancangan ini melangkaui politik perkauman dan elak daripada dituduh sebagai tuntutan etnik. Jelasnya sebahagian Huatuan telah menerap pengalaman daripada isu Suqiu untuk menghadapi cabaran penekanan dan pelabelan korporatisme negara.

Kesimpulan

Walaupun mendapat sokongan daripada kaum masing-masing, tuntutan NGO etnik boleh mendapat bantahan etnik lain seterusnya dituduh sebagai pelampau yang cuba menggugat ketenteraman negara dan mengakibatkan ketegangan hubungan antara kaum, ataupun diperalatkan oleh pihak tertentu dalam agenda politik. Ini boleh dibuktikan dengan Suqiu yang mendapat sokongan parti-parti pembangkang dan parti komponen Cina dalam BN menjadi sasaran tuduhan UMNO untuk mendapat sokongan masyarakat Melayu selepas PRU 1999. Keadaan ini menunjukkan kuasa NGO etnik masih lemah dan pasif dalam artikulasi kepentingan semasa menghadapi cabaran

korporatisme negara.²⁴

Sepanjang kontroversi Suqiu, pemimpin-pemimpin UMNO menunjukkan sikap yang berbeza dengan pemimpin parti-parti politik yang lain terhadap pengemukaan Suqiu, iaitu sikap peminggiran (*exclusionary*). Selain membantah tuntutan Suqiu yang menyentuh isu kuota perkauman, Dr. Mahathir juga melabelkan Jawatankuasa Suqiu seumpama komunis dan Al-Mau'nah yang merupakan kumpulan ekstremis yang cuba menghidupkan perasaan perkauman. Kritikan Dr. Mahathir telah merangsangkan pemimpin-pemimpin UMNO dan sebahagian NGO-NGO Melayu untuk mengadakan perhimpunan untuk menunjukkan bantahan terhadap gerakan Suqiu. Selain itu, akhbar-akhbar Melayu kawalan UMNO iaitu *Utusan Melayu* dan *Berita Harian* turut memuatkan banyak temu bual dan kolum yang fokus pada isu perkauman dalam isi kandungan Suqiu. Perkembangan berikutan menampakkan pendapat orang ramai (*public opinion*) dalam akhbar Melayu tersebut telah dipengaruhi oleh ucapan pemimpin-pemimpin UMNO dan sebahagian orang Melayu yang membantah Suqiu. Di bawah pendekatan UMNO yang meminggirkan Suqiu, respons pemimpin-pemimpin UMNO, sebilangan NGO Melayu dan akhbar-akhbar Melayu menggambarkan ketegangan kaum. Ketegangan ini merisaukan sebahagian ahli Jawatankuasa Suqiu seterusnya membawa kepada pengenehan tujuh perkara yang menghampakan penyokong-penyokong Suqiu. Campur tangan Cawangan Khas dalam proses pertemuan Jawatankuasa Suqiu dengan Pemuda UMNO juga membayangkan kawalan kerajaan terhadap NGO melalui agensi-agensinya jentera negara.

NGO etnik perlu memastikan kedudukan sendiri dalam masalah perwakilan, iaitu ingin mewakili suara etnik masing-masing sahaja ataupun kepentingan seluruh masyarakat? Sekiranya sesuatu NGO etnik itu ingin menuntut kepentingan kaum bukan Melayu, satu isu yang sensitif dan tidak dapat dielakkan adalah hak keistimewaan yang dilindungi oleh perlembagaan. Justeru, NGO-NGO etnik harus mengambil langkah untuk mengelakkan kontroversi dan kecurigaan antara kaum.

24 Menurut Jawatankuasa Suqiu, mereka tidak berada di kedudukan yang sama rata dengan Pemuda UMNO dalam perundingan dengan pertubuhan ini. Ahli-ahli Jawatankuasa Suqiu menghadapi gangguan daripada pelbagai pihak, antaranya termasuk Cawangan Khas (Jawatankuasa Suqiu, 2002, p. 11). Pengalaman Jawatankuasa Suqiu menonjolkan lagi rintangan yang dihadapi oleh NGO etnik iaitu kaedah penekanan dalam korporatisme negara.

Bagaimana mencari titik keseimbangan antara kepentingan etnik masing-masing merupakan persoalan yang perlu difikirkan oleh masyarakat Malaysia. Dalam menangani masalah sosial ini, pihak yang mempunyai pengaruh seperti media massa, parti politik dan NGO boleh menyumbangkan kepada masyarakat dalam penyampaian pandangan dan fikiran kaum yang berbeza. Demi menjangkaui batasan perkauman, interaksi dan kerjasama dengan NGO kaum yang lain penting untuk persefahaman antara satu sama lain. Dengan demikian, NGO etnik dapat menuntut pengiktirafan dan sokongan seluruh masyarakat Malaysia dalam artikulasi kepentingan.

Di samping itu, NGO etnik memerlukan atur cara yang baik dalam penganjuran setiap gerakan. Rancangan yang menyeluruh dan sistematik wajar disiapkan sebelum pelancaran gerakan, dalam pada itu NGO-NGO etnik patut mengambil inisiatif untuk berkomunikasi dengan kaum yang lain sebelum pengumuman atau gerakan, ini merupakan kunci untuk mendapat sokongan dan persefahaman daripada masyarakat pelbagai kaum. Sokongan etnik-etnik lain yang kuat akan mempertahankan NGO etnik itu daripada tuduhan “ekstremis” atau “*racist*”.

Akhir kata, NGO-NGO memainkan peranan yang penting dalam tuntutan hak asasi manusia di setiap negara. NGO etnik yang lebih memahami dilema etnik sendiri boleh berwatak menyampaikan hasrat kaum masing-masing dan lebih mempunyai representasi dalam artikulasi kepentingan. Pengalaman Suqiu boleh menjadi cermin kepada NGO-NGO etnik yang lain dalam artikulasi kepentingan supaya mengelakkan kontroversi yang sama seperti Suqiu dan seterusnya menyumbang kepada pendemokrasian negara dalam tempoh negara kita yang sedang menghadapi satu titik peralihan yang kritikal.

Rujukan

- Abdul Rahman Embong. (2000). The Political Dimensions of the Economic Crisis in Malaysia. Dlm. Abdul Rahman Embong & Jurgen Rudolph (eds.). *Southeast Asia into the Twenty First Century* (pp. 135-148). Bangi: Penerbit UKM.
- Berita Harian*, 23.9.1999.
- Chandra Muzaffar. (2001). Non-government Organizations (NGOs) as Vehicle of Social Change. Dlm. Barlow, Colin (ed.). *Modern Malaysia in the Global Economy* (pp. 189-199). Cheltenham: Edward Elgar.
- Chin, James. (2001). Malaysian Chinese Politics in the 21st Century: Fear, Service and Marginalisation. *Asian Journal of Political Science*, 9(2), 78-94.

- Dewan Perhimpunan Cina Selangor. (1986). *Guance Huatuan Lianhe Xuanyan Diyi Jieduan Jiudamubiao. 贯彻华团联合宣言第一阶段九大目标* [Penrealisasian Sembilan Matlamat Utama Tahap Pertama PBPCM]. Kuala Lumpur: Dewan Perhimpunan Cina Selangor.
- Funston, John. (1980). *Malays Politics in Malaysia: a Study of UMNO and PAS*. Kuala Lumpur: Heinemann.
- Gomez, Edmund T. (2004). Politics of Media Business: the Press under Mahathir. Dlm. Welsh, Bridget (ed.). *Reflections: the Mahathir Years* (pp. 475-485). Washington, D.C.: Southeast Asia Studies, Johns Hopkins University-SAIS.
- Guang Ming Daily*, 24.9.1999.
- Heng Pek Koon. (1998). Chinese responses to Malay hegemony in Peninsular Malaysia (1957-1996). Dlm. Zawawi Ibrahim (ed.). *Cultural Contestation: Mediating Identities in a Changing Malaysian Society* (pp. 51-82). London: Asean Academic Press.
- Ho Khai Leong. (2003). Imagined Communion, Irreconcilable Differences? Perceptions and Responses of the Malaysian Chinese towards Malay Political Hegemony. Dlm. Ding Choo Ming & Ooi Kee Beng (eds.). *Chinese Studies of the Malay World: A Comparative Approach* (pp. 239-262). Singapore: Eastern University Press.
- Hwang In-Won. (2003). *Personalized Politics: the Malaysian State under Mahathir*. Singapore: Institute of Southeast Asean Studies.
- Jawatankuasa Suqiu. (2002). *Dokumen-dokumen Suqiu*. Kajang: Jawatankuasa Suqiu.
- Khoo Boo Teik. (1995). *Paradoxes of Mahathirism: An Intellectual Biography of Mahathir Mohamad*. Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Lee Hock Guan. (2002). Malay Dominance and Opposition Politics in Malaysia. *Southeast Asian Affairs* 2002, 177-195.
- Lee Kam Hing. (2004). **Mahathir's Administration and the Chinese**. Dlm. Welsh, Bridget (ed.). *Reflections: the Mahathir Years* (pp. 177-188). Washington, D.C.: Southeast Asia Studies, Johns Hopkins University-SAIS.
- Loh Kok Wah, Francis. (2000). Suqiu: A Threat to Malay Rights or to UMNO?. *Aliran Monthly*, 20(7), 2-7.
- Loh Kok Wah, Francis. (2002). Developmentalism and the Limits of Democratic Discourse. Dlm. Loh Kok Wah, Francis & Khoo Boo Teik (eds.). *Democracy in Malaysia: Discourses and Practices* (pp. 19-50). Surrey: Curzon Press.
- Milne, Robert Stephan & Mauzy, Diane K. (1986). *Malaysia: Tradition, Modernity and*

Islam. Boulder: Westview Press.

Nanyang Siang Pau, 18.8.1999 ; 19.8.1999 ; 20.8.2000 ; 21.8.1999 ; 24.8.1999 ; 25.8.1999.

National Operations Council. (1969). *The May 13 Tragedy: A Report*. Kuala Lumpur: Government Printer.

New Straits Times, 24.9.1999.

Ng Tien Ng. (2005). Re-shaping Party Platforms: the Dong Jiao Zong. Dlm. Mavis Puthuchearry & Noraini Othman (eds.). *Elections and Democracy in Malaysia* (pp. 184-204). Bangi: Penerbit UKM.

O'Donnell, Guillermo A. (1977). Corporatism and the Question of State. Dlm. James M. Malloy (ed.). *Authoritarianism and Corporatism in Latin America*, (pp. 513-524). London: University of Pittsburgh Press.

Patricia Martinez. (2001). Malaysia in 2000: A Year of Contradictions. *Asian Survey*, 41 (1) , 189-200.

Phoon Wing Keong. (2001). Sixing, Tonghe yu Yuewei—Lun Huatuan Zhengzhi Wenhua yu Gonggong Canyu 私信、统合与越位——论华团政治文化与公共参与 [Sifat Mementingkan Diri, Integrasi dan Melepasi Garisan: Perbincangan Tentang Budaya Politik Huatuan dan Penglibatan Awam]. *Rosa Sinesis*, 5-12.

Porter, Donald J. (2002). *Managing Politics and Islam in Indonesia*. London: Routledge Curzon.

Salina Hassan. (2000). NGO, Masyarakat Sipil dan Demokrasi. Dlm. Abdul Rahman Embong (ed.). *Negara Pasaran dan Pemodenan Malaysia* (pp. 214-243). Bangi: Penerbit UKM.

Scruton, Roger. (1982). *A dictionary of political thought*. London: Macmillan Press.

Schmitter, Philippe C. (1979). Still the Century of Corporatism? Dlm. Schmitter, Philippe C. & Lehmbruch, Gernard (eds.). *Trends Toward Corporatist Intermediation*. London: SAGE Publication.

Shamsul Amri Baharuddin. (2001). The Redefinition of Politics and the Transformation of Malaysian Pluralism. Dlm. Hefner, Robert (ed.). *The Politics of Multiculturalism* (pp. 204-226). Honolulu: University of Hawaii Press.

Stepan, Alfred. (1978). *The State and Society: Peru in Comparative Perspective*. Princeton: Princeton University Press.

Sin Chew Daily, 7.9.1999.

Thock Ker Pong. (2005). *Ketuanan Politik Melayu: respons masyarakat Cina di*

Malaysia. Kuala Lumpur: Penerbit Universti Malaya.

Thock Ker Pong. (2007). The State and NGO Movement in Malaysia: Transformation and Fragementation of Chinese NGOs under the Mahathir Adminstration. *Journal of Malaysian Chinese Studies*, 10, 83-103.

Utusan Malaysia, 24.9.1999 ; 15.10.1999 ; 17.8.2000 ; 18.8.2000 ; 21.8.2000 ; 1.1.2001.

Vasil, R.K. (1980). *Ethnic Politics in Malaysia*. New Delhi: Radiant Publisher.

Weiner, Myron. (1987). Political hange: Asia, Africa, and the Middle East. Dlm. Myron Weiner & Samuel P. Huntington (eds.). *Understanding Political Development* (pp. 33-64). Boston: Little Brown.

Weiss, Meredith L. (2003). **The Malaysian human rights movement**. Dlm. Weiss, Meredith L. dan Salina Hassan (eds.). *Social Movements in Malaysia: from moral communities to NGOs* (pp. 17-44). London: Routledge Curzon.

Williamson, Peter J. (1989). *Corporatism in Perspective: An Introductory Guide to Corporatist Theory*. London: Sage Publication.

Wong Chin Huat. (2001). Cong Suqiu Kan Huatuan de Zhengzhi Canary 从《诉求》看华团的政治参与 [Kajian Penglibatan Huatuan dalam Politik daripada Isu Suqiu]. *Rosa Sinensis*, 12, 13-19.

Yamamoto, Tadashi. (1995). *Emerging Civil Society in the Asia Pacific Community*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.

Yoshiki, Kaneko. (2002). Malaysia: Dual Structure in the State-NGO Relationship. Dlm. Shinichi Sigetomi (ed.). *The State and NGOs: perspective from Asia* (pp. 178-199). Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.

Zhang Jing. (1998). Fatuan Zhuyi 法团主义 [Korporatisme]. Peking: Penerbit Sains Sosial China.

Editor In-charge: Dr. Ching Thing Ho

Limitations of Interest Articulation by Ethnic-based NGO in Malaysia: Suqiu Case and its Implications

Choong Sui Fei²⁵, Thock Ker Pong²⁶
University of Malaya

Abstract

Ethnic-based NGOs always face dilemma in their interest articulation in Malaysia. This trend can be observed from the case of The Malaysian Chinese Organisation Election Appeals (Suqiu) which was proposed by 11 major Chinese NGOs before the 10th General Election in year 1999. This paper will review the major factor that caused the obstruction of Suqiu, and resistance in articulation of interests by ethnic-based NGOs can be studied. News in newspapers and magazines during the proposal of Suqiu, and articles about Suqiu were referred to study the cause of Suqiu being objected after the 10th general election. The movement of Chinese NGOs in realizing the appeal can be considered failed because faced objection from Malay society with demonstration launched by Malay NGOs, caused Suqiu committees to set 7 provisions aside, which was considered arguing over special privilege of Natives (Bumiputera). In a multiracial society which is dominated by Malays, interest articulation by ethnic-based NGOs must gain support from Malays society to succeed.

Keywords: Malaysia; NGO; ethnic; Suqiu; civil society

25 Choong Sui Fei, Master Candidate of the Department of Chinese Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, University of Malaya. Her major research is Chinese Society in Malaysia.

26 Thock Ker Pong (Dr.) is a head department in Department of Chinese Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, University of Malaya. His email is kpthock@yahoo.com.